

UUTISKIRJE 1/2020

Rakkaat Ystävät

Lämmin alkuvuoden tervehdys Francistownista! Teillä on ollut siellä ”pitkä syksy”, niin kuin joku sitä kuvaili, mutta onneksi nyt alkaa valon määrä lisääntyä ja pääsette toivottavasti nauttimaan kauniista ja sopivan lämpimästä keväästä.

Meillä täällä etelässä on satanut nyt alkuvuodesta oikein mukavasti ja siksi eteläistä Afrikkaa pitkin poikin ajellessa on ollut kauniin vihreitä maisemia. Tätä aluettahan kohtasi kuivuus, kun edeltävällä sadekaudella sateen määrä jäi vähäiseksi, ja viljelysten tuotto ja luonnonruohokin oli riittämätön ruokkimaan ihmisiä ja karjaa kuivan kauden yli. Monet menettivät karjaansa ja sainpa juuri tänään kuulla, kuinka nyt, vaikka sadetta onkin tullut paremmin, kylväminen on ollut haasteellista, koska joillain alueilla kyntämiseen käytetyt härät kuolivat kuivan kauden aikana. Helposti ajattelisi, että ruokapula korjautuu sateiden saavuttua, mutta eipä siinä tule aina ajateltua kaikkia asianhaaroja. Toisaalta kuulin myös, että sateet ovat alkaneet vähän myöhään ja sekin on sitten aiheuttanut haasteita kylvöjen aloittamisessa. Toivomme kuitenkin kaikista näistä haasteista huolimatta parempaa vuotta kuin mikä edeltävä oli.

Angolassa koettua

Sain tutustua Lähetysseuran Angolan työhön tammikuun lopulla. Aika ei antanut myöten olla muualla kuin Lubangossa, mutta sielläkin ehti nähdä yhtä sun toista. Olin käynyt viimeksi Angolassa muutamia vuosia sitten ja oli mukava huomata sielläkin tapahtuvan kehitystä. Niinkuin eräs angolalainen sanoi: ”Huomaat, että siinä missä viimeksi oli tiessä iso kuoppa, sitä ei enää ole.” Näin oli. Tosin, oli siellä vielä niitä kuoppiakin, mutta joka tapauksessa kehitystä on tapahtunut. Sekin oli kehitystä, ettei minun tarvinnut tuota reissua varten enää matkustaa Gaboroneen anomaan viisumia vaan pystyin tekemään sen anomuksen netissä ja sain varsinaisen viisumin sitten lentokentältä Angolaan saavuttuani.

Botswanan kuivuuteen tottuneelle suurta ihmetystä (ja kateutta – myönnettäköön) tuottivat mehukkaankäköiset avokadot ja muut hedelmät. Ravinteikas maaperä!

Työtoverini ovat aina puhuneet siitä, kuinka Angolassa ei pärjää englannin kielellä vaan täytyy osata portugalia. Olen sitä hieman ihmetellyt ja miettinyt itsekseen, että kyllä varmaan ainakin turistipaikoissa englannilla selviää. No, se sitten testautui, kun olin itsekseen hotellissa ja halusin hankkia jotain pientä iltapalaa hotellin ravintolasta.

Sain ruokalistan. ”Olisiko teillä tätä englanniksi?” Pään puistelu. ”Osaisitko sanoa, mikä tämä on englanniksi”, sanon osoittaen jotain ruokalajia. Saan vastaukseksi portugalia ja hämmentyneen ilmeen. ”Olisiko täällä joku joka osaisi englantia?” Ympäriille katsomista ja hämmennystä. ”No, ei se mitään. Anna minulle vähän aikaa”, totean ja kaivan esiin kännykän. Netti onneksi toimii ja niin toimii myös Google Translator. Sinne sitten lataamaan noita vieraalta näyttäviä sanoja ja sain kuin sainkin ensimmäisen riittävän pienen annoksen ”kinkku-juustovoileipä” selvitettyä. Sitä sitten tilasin. Kyllä tuo netti on kätevä! Sen avulla selviää näköjään maailmalla tilanteesta kuin tilanteesta.

UUTISKIRJE 1/2020

Erilaisten kokousten ja yleisen elämän ihmettelyn lisäksi tutustuin joihinkin hankkeisiin paikan päällä. Atosjärjestö tekee työtä lasten, nuorten ja heidän perheittensä kanssa Lubangossa ja muutamassa muussakin kaupungissa Angolassa. He tarjoavat varhaiskasvatusta alle kouluikäisille, psykososiaalisen tuen erilaisia toimintamuotoja lapsille ja heidän vanhemmilleen, terveyspalveluja niitä kaipaaville, ja nyt viimeisimpänä humanitaarista ruoka-apua paitsi kuivuudesta kärsineille alueille etelä-Angolassa myös Lubangon kaupunkiin tulleille lapsille ja nuorille.

Kävimme järjestön tiloissa eräänä iltapäivänä, kun suuri joukko köyhältä alueelta tulleita, lähinnä poikia oli kokoontuneena omiin aktiviteetteihinsa. Meno oli melkoista kun satakunta villiä poikaa juoksi ja mekasti tiloissa. Tuli mieleen alkuajat, kun itse olin työssä Francistownin kummilapsiohjelmassa ja teimme työtä ns. katulasten kanssa. Ihan samanlaista aggressiivisuutta, levottomuutta ja kurittomuutta oli havaittavissa näissä pojissa. Meillä heitä oli aikoinaan kymmenkunta, näitä lapsia oli kymmenen kertaa enemmän.

Kun pojat sitten aikansa olivat juosseet, kaivoivat ohjaajat esille judo-puvut ja niihin pukeutuminen alkoi. Poikien kuntoutus ja heidän kanssaan työskentely on aloitettu paitsi ruoka-avulla myös judo-aktiviteetilla. Sen kautta heihin pyritään istuttamaan järjestystä, itsekontrollia, ohjeiden kuuntelua jne. Hämmästyttävää olikin seurata, miten tuosta villivarpuslaumasta tuli judoasuihin pukeutunut selkeissä riveissä seisova joukkio!

Kaikesta päätellen järjestö on onnistunut löytämään ainakin yhden hyvän keinon päästä vaikuttamaan näiden lasten ja nuorten kasvuun. Tällainen itsekuria kehittävä harrastus, jota tehdään nuorten miesten ohjauksessa, tehoa varmasti hyvin nuoriin ja vilkkaisiin poikiin. Kuulimme myös, että järjestön tarkoituksena oli aloittaa jonkinlainen lukutaito-opetus näille lapsille ja siten kiriä kiinni sitä aikaa, minkä he ovat nyt olleet poissa koulutuksen piiristä. Yhteydet valtion viranomaisiin niin sosiaalipuolelle kuin muihinkin tarvittaviin tahoihin ovat hyvät ja siksi esim. puuttuvien henkilöllisyystodistusten hankkiminen on myös hankkeen listoilla.

Angolassa on paljon väkeä ja sisällissodasta johtuen kehityksessä on ollut suuri aukko, jota nyt sitten kurotaan pikkuhiljaa umpeen. Kärsivällisyyttä, viisautta ja roppakaupalla rakkautta kaikkeen tähän työhön tarvitaan.

UUTISKIRJE 1/2020

150 vuotta kärrypolkuja

Tuolla teemalla vietettiin helmikuussa Namibiassa eteläisen Afrikan työntekijöiden työntekijäpäiviä. Kokoonnuimme Namibian pohjoisosassa Ambomaalla, minne ensimmäiset suomalaiset lähetystyöntekijät tulivat 9.7.1870. Kävimme tutustumassa Nakambale-museoon, joka sijaitsee Martti Rautasen (lempinimeltään Nakambale) kodista tehdyssä museossa ja jonne on koottu kuvin ja esinein lähetystyön historiaa. Siellä näkee myös sellaisia esineitä, jotka ovat minullekin tuttuja lapsuudestani isovanhempieni kodeista. Hauskaa nähdä niitä myös Afrikan mantereella.

Näyttelyyn tutustumassa oppaan opastuksella Tiina Harju (vas.), Maria Stirling ja Riikka Halme-Berneking. Sivun kuvat: Teija Lievonen

Heinäkuussa 2020 juhlitaan Namibiassa Namibian luterilaisen kirkon järjestämänä Hyvän Sanoman saapumisen 150-vuotisjuhlaa. Juhlallisuudet järjestetään kuvassa olevan Martti Rautasen patsaan ympärillä, jonne kohoo juhlateltoja ja muita tarvittavia rakennelmia palvelemaan tuhansista namibialaisista ja ulkomaisista vieraista koostuvaa juhlakansaa. Patsaalla on käsissään raamattu, jonka saapuminen Ambomaalle on se varsinainen juhlinnan aihe. Haasteisen alun, ihmishenkiäkin vaatineen ja monien vuosikymmenten uskollisen työn tuloksena Namibiaan on kasvanut n.800,000 jäsentä kattava kirkko. Kokonaisvaltaisen lähetystyön vaikutukset koulutuksen ja terveydenhuollon alalla ovat myös Namibiassa yleisesti tunnustettuja ja arvostettuja. Näitä edeltävien sukupolvien työn tuloksia saamme olla nyt juhlimassa ja ottamassa niistä oppia ja motivaatiota omaan työhömmme siellä, minne Jumala meitä itse kutakin johtaakin.

Teitä kaikkia tervehtien ja yhteisestä matkaamisesta kiittäen, *Marja*

Marja Alastalo

Lähdin Botswanaan ensin suomalaislasten opettajaksi ja myöhemmin kummilapsityöhön Tsholofelong (Toivon Paikka) – ohjelmaan Francistowniin. Nyt sijaistan eteläisen Afrikan aluepäällikköä ja kiertelen Angolassa, Botswanassa, Namibiassa, Zimbabwea ja Etelä-Afrikassa tukemassa työntekijöitämme ja kuulostelemassa kumppaneiden kuulumisia.

Rukousaiheet

- Koronaviruksen leviämisen päättyminen
- Heinäkuun juhlallisuudet
- Viisautta työhön ja turvallisuutta matkoihin
- Voimia kumppaneille ja hankkeiden vastaaville monenlaisten haasteiden keskellä

Muutos on mahdollista sinun tuellasi
Suomen Lähetysseuran lahjoitustili:
FI38 8000 1400 1611 30, viestiksi työntekijän nimi

ulkomaankirje@suomenlahetykseura.fi

SUOMEN 1859
LÄHETYSSEURA